

«Panorama amb dona», última obra de l'escriptor manacorí

Miquel Àngel Riera publica una novel·la ambientada a la guerra civil

Miquel Angel Riera, l'escriptor manacorí que fa deu anys va guanyar el Sant Jordi amb «Mort quan cal», acaba de publicar la seva última novel·la, «Panorama amb dona», ambientada a la guerra civil

Lluís Bonada

Barcelona. — L'escriptor manacorí Miquel Angel Riera, autor de les novel·les *Andreu Milà*, *Mort quan cal*, *L'endemà de mai*, a més d'un llibre de narracions i d'altres de poesia, ha vingut per presentar a la premsa barcelonina la seva última novel·la, *Panorama amb dona*, que li ha publicat Edicions 62. La visita és una promoció de l'editorial que ell ha acceptat de bon grat, com ens explicarà a l'entrevista, tot i que considera que els llibres s'han de defensar ells mateixos.

Pregunta. — Què té de comú *Panorama amb dona* amb la seva obra anterior i què té d'original?

Resposta. — Té el mateix escenari rural i el fet que la protagonista era un personatge, encara que absolutament episdic, de la meua anterior novel·la. No sé si el cicle continua o no, perquè el cicle s'ha realitzat lluny dels meus propòsits inicials. De moment estic treballant en una novel·la que no té cap lligam temàtic ni cronològic amb aquesta novel·la, diguem-ne. El plantejament tècnic és sempre distint. En aquest cas, és d'una plantificació totalment polidrica, amb monòlegs interiors de personatges diferents.

P. — Em parieu d'un escenari però no del temps on situen l'acció. A la novel·la tampoc no el feu explícit.

R. — Tot i que a un lector perspicaç li mancaria temps per a situar-la dins del context de la guerra civil a Mallorca, a mi m'ha interessat molt no fer explícit aquest detall per un doble motiu. Per una banda,

ROBERT

El novel·lista Miquel Angel Riera, nascut a Manacor l'any 1930

perquè no és pretensió meua de fer una novel·la «de la guerra civil». I per altra banda, perquè m'interessa molt magnificar el món de la novel·la, no subjectar-lo al convencionalisme sempre minimitzador que representa una data concreta. Jo vull suposar que l'acció i la trama psicològica de totes aquestes novel·les contenen essent perfectament vàlides situades abans o després del moment dramàtic en què va esclatar la guerra civil. I no hi ha enfrontaments bèl·lics perquè l'escenari no és el mateix on es van produir durant la guerra a Mallorca.

P. — ¿El lloc és, però, Mallorca, sense ambigüitats?

R. — Pot ser totes les illes del món. Vull que tingui un sentit de paràbola que la faci llegible a qualsevol indret del món, on el lector es pugui sentir perfectament identificat

en la problemàtica continguda.

P. — Vareu nàixer l'any 1930. Per tant, recordeu aquella època de la guerra civil. ¿Com feu servir els records a la novel·la?

R. — He partit d'unes vivències personals que em tenen amarat encara d'una substància excitant que he volgut transcendir sense situar-les en els límits temporals del 36. Vull que siguin del 36 i també del 86 o del 106.

P. — ¿Consideren que el fet de no haver viscut mai a Barcelona, com altres intel·lectuals mallorquins, pot perjudicar la vostra carrera literària, la vostra popularitat?

R. — Jo diria que més que un inconvenient, això imposa una ralentització quant a la valoració, bona o dolenta, que es pugui fer de la meua obra. Tot i així, alguna atenció duen posar aquí a Barcelona

damunt ella quan han estat generosos cap a mi per donar-me el premi Sant Jordi i el de la crítica Serra d'Or i Nacional. Tampoc no em preocupa la immediatesa a valorar la meua obra. Jo tenc molt clar que no faig curses amb ningú, solament les faig amb mi mateix. Tenc un criteri molt seriós de la meua tasca. Tenc un amor infinit a tot quant representa la cultura catalana i a partir d'aquí estic en les millors condicions per saber esperar. D'altra banda, el que a mi verament em fascina és el fet de la creació literària, considerat per ell mateix. El que ocorre als meus llibres després de publicats és per mi una cosa molt secundària, ja que pens que ells, una vegada deixats en les mans de l'editor, s'han de defensar per ells mateixos. Si no ho aconsegueixen, és que la seva vàlua és inexistent, i en aquest cas pens que el llibre no té dret a aspirar a la presidència.

P. — Però heu vingut expressament de Manacor per promocionar el llibre...

R. — He vingut perquè dec una atenció a l'editorial que esgasta els diners edificant un llibre meu i, d'altra banda, estic carregat de defectes i no vull ocultar que m'afalaga el fet mateix que en aquest moment em dediquen una part del vostre temps a conversar amb mi.

Miquel Angel Riera torna aviat a Manacor, on treballa de gestor administratiu, una ciutat que si no és la Ciutat mallorquina és potser, ens diu, la població catalana on es publiquen proporcionalment més llibres en català, per mitjà de dues col·leccions, una d'elles de poesia limitada i autors de la comarca. I torna a la que serà la seva cinquena novel·la, que està escrivint.